

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6CdoPr/7/2025
Identifikačné číslo spisu:	7219203372
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7219203372.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne V. M., narodenej XX. L. XXXX, V.- L. V., R. XXXX/XX, zastúpenej splnomocnencom JUDr. Rolandom Kovácsom, advokát, s.r.o., Košice - mestská časť Staré Mesto, Mäsiarska 450/30, IČO: 55994466, proti žalovanej U. S. Steel Košice, s.r.o., Košice, Vstupný areál U. S. Steel, IČO: 36199222, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou a náhradu mzdy, vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K2- 42Cpr/17/2019, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 30. septembra 2024 sp. zn. 11CoPr/1/2024 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Mestský súd Košice (ďalej len „súd prvej inštancie“) v poradí druhým rozsudkom z 09. októbra 2023 č. k. K2-42Cpr/17/2019-447 (po zrušení prvého rozsudku bývalého Okresného súdu Košice II z 31. mája 2021 č. k. 42Cpr/17/2019-309 uznesením Krajského súdu v Košiciach zo 16. júna 2023 sp. zn. 5CoPr/8/2023) žalobu zamietol a rozhodol, že žalobkyňa nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva. Rozsudok právne zdôvodnil ustanoveniami § 61 ods. 1 a 2, § 63 ods. 1 písm. e) a § 81 písm. a) zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákonník práce“). Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru (vzniknutého 14. apríla 1988) výpoveďou zo strany žalovanej a náhrady mzdy. Výpoveď bola žalobkyni doručená 31. januára 2019 a ako dôvod sa v nej uvádza závažné porušenie pracovnej disciplíny spočívajúce v potvrdení prevzatia tovaru (textílie), ktorý neprevzala,

pričom nebola poverená na preberanie dodávok materiálu od dodávateľov a následným konaním v snahe zahľadiť predstierané prevzatie tovaru (vystavenie nového požiadavkového listu na textíliu rovnakých parametrov, požiadavka storna výdaja textílie z pôvodného požiadavkového listu a odlišné zdôvodnenie storna), neoznámením možného konfliktu záujmov (brat žalobkyne je zástupcom spoločnosti AFINIS Group, s.r.o. - dodávateľa žalovanej), jej nespôluprácou pri vyšetrovaní podozrení z nekalých činností a neoznámením hrozacej škody žalovanej. Súd prvej inštancie v intenciách rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie „nižšie súdy“) vyhodnotil okrem iných i listinný dôkaz - reklamáciu č. 190100052 z 29. januára 2019 (ďalej „reklamácia“) vo vzťahu k preukázaniu dodania spornej textílie. Skonštatoval, že výpoveď spĺňa formálnoprávne podmienky platnosti podľa § 61 Zákonníka práce. Žalobkyňa porušila pracovnú disciplínu konaním prekračujúcim jej pracovné oprávnenie spočívajúcim v potvrdení prevzatia textílie (dodanej jej bratom) svojím podpisom na dodacom liste č. DLI-10590/2018 z 09. novembra 2018 (ďalej len „dodací list“), na čo nebola oprávnená a konala tak v rozpore s ust. § 81 písm. a), c) a e) Zákonníka práce, keď osvedčila skutočnosť, na potvrdenie ktorých nebola oprávnená. Konala bez súhlasu (pokynu) svojho nadriadeného K. (ani svedeckými výpoveďami bratov žalobkyne tento súhlas nebol preukázaný). Navyše ani prípadný súhlas nadriadeného by žalobkyňu nezbavil zodpovednosti za porušenie pracovnej disciplíny (bol by len „poľahčujúcou okolnosťou“ pri hodnotení jeho intenzity), pretože by bol v rozpore s právnymi predpismi a konaním nad rámec jej pracovných oprávnení (nebola povinná takýto pokyn, prekračujúci rámec jej pracovných oprávnení, splniť). Prevzatie textílie žalobkyňa potvrdila, hoci ju nevidela, fyzicky neprevzala a jej dodanie nepreverovala. Na základe dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná textília nebola žalovanej dodaná a uložená v sprche miestnosti v starej ABDZ Výsoké pece (ako tvrdila žalobkyňa) aj so zreteľom na skutkové okolnosti po 16. novembri 2018, a to storno pôvodného požiadavkového listu PL1V5/0318 žalobkyňou 20. novembra 2018, vystavenie ňou nového požiadavkového listu PL 1V5/0361 19. novembra 2018 a tiež s poukazom na svedecké výpovede zamestnancov žalovanej. Podľa svedka V. T., ktorý predmetnú textíliu hľadal a dopytoval u žalobkyne, táto mu povedala, že tkanina nie je, ale že bude dodaná v pondelok (19. novembra 2018). Opačný záver nepreukazuje ani listinný dôkaz - reklamácia, ktorú vystavil Ing. H. I. (pre požadovateľa Ing. R. H.), ktorý ako svedok (doplnenie dokazovania) uviedol, že pokiaľ ide o dátumy v nej uvedené, vychádzal len z informačného systému. Dodaný materiál skúmal podľa materiálového čísla, ktoré má každý materiál pridelený a preveril, kedy bol dodaný nahliadnutím do záznamu v informačnom systéme, kde bol uvedený dátum dodania a ten pri reklamacii použil. Súd prvej inštancie skonštatoval, že dátum dodania textílie bol do informačného systému zavedený na základe dodacieho listu, ktorý brat žalobkyne odniesol na centrálny príjem a následne ďalší zamestnanec (pani X.) vystavil príjemku materiálu. Predmetný dátum v ňom zostal a pri ďalších úkonoch (výdaj, reklamácia) bol do príslušných dokumentov preklápaný, hoci následným šetrením Divízie Ochrana spoločnosti bolo zistené, že textília dodaná nebola. Preto reklamácia nepreukazuje dodanie textílie. Súd prvej inštancie kvalifikoval intenzitu porušenia pracovnej disciplíny žalobkyňou ako závažnú, nakoľko zástupcom dodávateľa bol brat žalobkyne a prihliadal pritom i na hodnotu textílie (10.437,50 eur bez DPH). Neoznámením (možného) konfliktu záujmov spočívajúcim v blízkom (súrodeneckom) príbuzenskom vzťahu medzi žalobkyňou a obchodným zástupcom dodávateľa žalovanej (AFINIS Group, s.r.o.) došlo k porušeniu interného predpisu žalovanej (Princípy PRIN/07 Konflikt záujmov). Oznamovacia povinnosť zamestnanca sa vzťahuje nielen na konflikt záujmov, ale už na jeho náznak. Tento príbuzenský pomer mohol ovplyvniť konanie žalobkyne v súvislosti s potvrdením prevzatia textílie. Porušenie pracovnej disciplíny v dôsledku nespôlupráce žalobkyne pri vyšetrovaní nepovažoval súd prvej inštancie za relevantný dôvod výpovede (iba za okolnosť vyznievajúcu v neprospech žalobkyne). Súd vyhodnotil porušenie pracovnej disciplíny ako závažné, vzhľadom na prevažujúci pomer okolností svedčiacich v neprospech žalobkyne oproti okolnostiam, ktoré boli v jej prospech (dlhoročný pracovný pomer bez disciplinárneho previnenia). Rozhodnutie o trovách konania právne odôvodnil ustanovením § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších zákonov (ďalej tiež len „CSP“) a vecne úspechom žalovanej, ktorej ale v konaní žiadne preukázateľné trovy vyplývajúce zo spisu nevznikli.

2. Odvolací súd na odvolanie žalobkyne v poradí druhým rozsudkom z 30. septembra 2024 sp. zn. 11CoPr/1/2024 rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a žalovanej voči žalobkyňi nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Potvrdenie rozsudku

súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou. Súd prvej inštancie podľa neho dostatočne zistil skutkový stav, neopomenul rozhodujúce skutočnosti. Správne skúmal a vyhodnotil, že žalobkyňa sa dopustila závažného porušenia pracovnej disciplíny, čím došlo k naplneniu výpovedného dôvodu a tento spôsob (výpoveď a nie okamžité skončenie pracovného pomeru) ukončenia pracovného pomeru bol zvolený s ohľadom na jej dlhoročný pracovný pomer bez porušenia pracovnej disciplíny. Náležite a vyčerpávajúco sa vysporiadal (rešpektujúc právny názor odvolacieho, ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) s listinným dôkazom - reklamáciou, ktorý bolo potrebné vyhodnotiť vo vzťahu k preukázaniu dodania sporného tovaru majúci vplyv na hodnotenie porušenia pracovnej disciplíny. Odvolacie námietky žalobkyne ohľadom nedostatočného odôvodnenia rozsudku neboli opodstatnené. Rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje skutkové zistenia, úvahy súdu pri hodnotení dôkazov a právne závery, ktoré z nich vyvodil, pričom sa náležite vysporiadal s relevantnými argumentami strán sporu. V danej veci žalobkyňa potvrdila dodanie predmetnej textílie (pričom nebola oprávnená prebrať zásielky materiálov od externých dodávateľov žalovanej) bez jej fyzického prevzatia, pričom nepreukázala jej skutočné dodanie 09. novembra 2018, ani udelenie súhlasu nadriadeného (na prevzatie textílie). Zamestnanci žalovanej predmetnú textíliu hľadali a jej neprítomnosť (nikto zo zodpovedných zamestnancov ju nevidel) na prevádzke bola podnetom pre začatie interného šetrenia. Žalobkyňa nedôvodne namietala skutkové závery súdu prvej inštancie ohľadom pokynu jej nadriadeného. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý nespochybnili ani odvolacie námietky žalobkyne. Nezrovnalosťou nie je ani následné dodanie textílie Ing. E. do centrálného skladu 04. decembra 2018 vo väzbe na reklamáciu. Nestotožnil sa ani s argumentáciou žalobkyne vo vzťahu k druhému výpovednému dôvodu - neoznámenie možného konfliktu záujmov spočívajúceho v jej príbuzenskom vzťahu k obchodnému zástupcovi spoločnosti AFINIS Group, s.r.o. Neoznámením možného konfliktu záujmov bol porušený interný predpis žalovanej (Princípy RIN/07 Konflikt záujmov). Odvolací súd dodal, že žalobkyňa v odvolaní nedôvodne namietala neprihliadnutie súdu prvej inštancie pri hodnotení intenzity porušenia pracovnej disciplíny na jej doterajší pracovný pomer, počas ktorého nebola napomenutá na pracovné nedostatky a že žalovanej nevznikla škoda, keď súd prvej inštancie sa s týmto podrobne vysporiadal v odsekoch 71 až 74 odôvodnenia a je jasne zdôvodnené, z akých kritérií súd pri rozhodovaní vychádzal. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania právne odôvodnil ustanovením § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a 2 CSP a vecne úspechom žalovanej v konaní, ktorej však nepriznal náhradu trov konania, pretože náhradu nepožadovala.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej len „dovolateľka“) dovolanie. Dovolanie odôvodnila ust. § 420 písm. f) CSP, t. j. nesprávnym procesným postupom súdu znemožňujúcim strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP (nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v otázke, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu) a ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP (nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v otázke, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená). Navrhla zrušiť rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podstatným pre rozhodnutie bolo posúdenie skutočnosti ne/dodania textílie žalovanej a jej oprávnenia prevziať ju, pričom nižšie súdy dospeli k záveru, že predmetná textília nebola dodaná a aj keby bola dodaná, nebola dovolateľka oprávnená ju prevziať. Zároveň bolo konštatované, že žalobkyňa závažne porušila pracovnú disciplínu neoznámením možného konfliktu záujmov žalovanej. Odvolací súd sa ani v druhom rozsudku (po zrušení prvého rozsudku dovolacím súdom) nevysporiadal s jej podstatnými argumentami. Nesúhlasila s vyhodnotením listinného dôkazu - reklamácie. Obsah listinného dôkazu podľa žalobkyne jednoznačne svedčí o dodaní textílie 09. novembra 2018. Nižšie súdy uvedený dátum vysvetlili tak, že išlo len o mechanické použitie záznamu, tento záver je však svojvoľný a arbitrárny, nemajúc oporu vo vykonanom dokazovaní. Rovnako nižšie súdy nereagovali na jej argumentáciu ohľadom listinných dôkazov, ktoré vystavila a schválili jej nadriadení, a to storna výdaja textílie č. PL 1V5/0318. Obe listiny preukazujú pravdivosť a hodnovernosť jej tvrdení o dodaní textílie. Ďalej sa zaoberala tvrdeniami svedka T.. Ďalej poukázala na to, že odvolací súd sa nevysporiadal ani s jej odvolacími námietkami ohľadom nehlľadania predmetnej textílie zamestnancami žalovanej, majúcimi podstatný význam pre ustálenie záveru o dodaní textílie (bolo iba uvedené, že s poukazom na svedeckú výpoveď pána T. nemožno priznať opodstatnenosť tvrdeniu žalobkyne, že zamestnanci žalovanej textíliu v čase od 9. novembra 2018 do 4. decembra 2018 nehládali). Dôveryhodnosť svedka bola pritom

spochybnená. Napokon nižšie súdy nijako nezdôvodnili, prečo považovali neoznámenie možného konfliktu záujmov žalovanej za závažné porušenie pracovnej disciplíny (ktoré podľa jej názoru takto kvalifikovať nemožno), nakoľko spoločnosť Afinis sa stala generálnym dodávateľom až od 01. apríla 2019, výber dodávateľa nemohla nijako ovplyvniť a taktiež neprichádzala do styku s financiami. Poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/17/2011, podľa ktorého je iba závažné porušenie pracovnej disciplíny podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce dôvodom na okamžité skončenie pracovného pomeru a je vecou súdu, aby posúdil, či sa zamestnanec dopustil zavineného porušenia pracovnej disciplíny a o aký stupeň pracovnej disciplíny ide, pričom nie je viazaný tým, ako zamestnávateľ vo svojich interných predpisoch určité konanie svojho zamestnanca hodnotí. Podľa dovolateľky sa súd týmto právnym názorom neriadil a stupeň intenzity porušenia pracovnej disciplíny prevzal od žalovanej, pričom interný predpis, ktorý porušila, nevyhodnotil z hľadiska intenzity jeho porušenia. Neoznámením možného konfliktu záujmov nemohlo dôjsť k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny, a to s poukazom na pracovné zaradenie dovolateľky (u žalovanej) a jej brata (v spoločnosti Afinis), spôsob výberu dodávateľov, dátum, od ktorého sa spoločnosť Afinis stala generálnym dodávateľom, spôsob úhrad faktúr za dodaný tovar a pod. Odvolací súd sa (pri posudzovaní intenzity porušenia pracovnej disciplíny) odklonil i od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/71/2003, podľa ktorého má súd prihliadnuť aj na osobu zamestnanca, jeho pracovné zaradenie, postoj k plneniu pracovných úloh, spôsob a intenzitu porušenia pracovných povinností, dôsledky tohto porušenia, vznik škody a podobne. Hoci súd prvej inštancie na predmetné rozhodnutie v bode 73 rozsudku odkazuje, uvedeným právnym záverom sa neriadil, pričom oba súdy neprihliadli na kritériá v ňom vymedzené. Dovolaťka v tejto súvislosti poukazuje na to, že jej konaním nehrozila ani nevznikla žalovanej povinnosť zaplatiť škodu či sankciu, naopak zadaním storna výdaja zabezpečila, aby jej prevádzka nemusela zaplatiť žiadnu faktúru. Pokiaľ ide o neriešenú otázku, túto vymedzila nasledovne: „Je závažným porušením pracovnej disciplíny konanie zamestnanca, ktorý vykonáva úkon na základe záväzného pokynu svojho nadriadeného (v danom prípade preberá tovar od dodávateľa), ak na základe pracovnej zmluvy tento zamestnanec nie je oprávnený na vykonanie úkonu, ktorý mu zadal nadriadený?“. Túto otázku nižšie súdy vyhodnotili tak, že aj v prípade preukázania pokynu nadriadeného by išlo o porušenie pracovnej disciplíny, pretože pracovná zmluva nedovoľovala konať na základe pokynu nadriadeného, zároveň by uvedené bolo v rozpore s právnymi predpismi. Tento záver nižších súdov je podľa dovolateľky nesprávny.

4. Žalovaná vo vyjadrení k podanému dovolaniu nesúhlasila s argumentáciou dovolateľky, podané dovolanie považovala za nedôvodné a navrhla ho ako neprípustné odmietnuť. Nižšie súdy sa dôsledne so všetkými rozhodnými skutočnosťami vysporiadali. Neodklonili sa od judikatúry, na ktorú dovolateľka poukazuje. A pokiaľ ide o neriešenú otázku, túto považuje za irelevantnú, pretože žalobkyňa nepreukázala svoje tvrdenie, že pokyn na prevzatie textílie mala od svojho nadriadeného.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia strany a spísania dovolaní v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Žalobkyňa vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP i z ust. § 421 ods. 1 CSP. Dovolací súd, vychádzajúc z konštrukcie dovolacieho konania v podmienkach aktuálnej právnej úpravy civilného sporového procesu a tiež z ostatného záveru veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov podľa § 420

a § 421 CSP (v tejto súvislosti porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 1VCdo/1/2018), preto pristúpil ku skúmaniu existencie dovolacích dôvodov (a tiež dôvodov prípustnosti dovolania), uplatnených dovolaní v tejto veci, podľa chronológie priradenej im ustanoveniami zákona, ktorého sú súčasťou.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/ 2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie dovolateľky, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k nou tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

12. Žalobkyňa namietala, že odvolací súd sa ani v druhom rozsudku nevysporiadal jej podstatnými argumentami. Nesúhlasila s vyhodnotením listinného dôkazu - reklamácie. Záver súdov považuje za svojvoľný a arbitrárny, nemajúci oporu vo vykonanom dokazovaní. Nižšie súdy podľa nej nereagovali na argumentáciu ohľadom listinných dôkazov, ktoré vystavila a schválili jej nadriadení. Rovnako sa odvolací súd nevysporiadal s jej odvolacími námietkami ohľadom nehládania predmetnej textílie zamestnancami žalovanej a poukázala i na nedôveryhodnosť svedka T. Nižšie súdy nijako nezdôvodnili, prečo považovali neoznámenie možného konfliktu záujmov žalovanej za závažné porušenie pracovnej disciplíny.

13. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 Ústavy (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“), je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

14. To, ako nižšie súdy odôvodnili svoje rozhodnutia, je podrobne uvedené v odsekoch 1 a 2 tohto uznesenia. Rozhodnutia nižších súdov nie je možné považovať za arbitrárne. K námietkam vo vzťahu k odôvodneniam rozhodnutí dovolací súd len dodáva, že nižšie súdy sa v zmysle pokynu dovolacieho súdu vysporiadali s listinou - reklamáciou, čo v konečnom dôsledku nespochybňuje ani dovolateľka, ale táto sa nestotožňuje s hodnotením tohto dôkazu. To isté platí aj o ostatných námietkach, týkajúcich sa odôvodnenia rozhodnutí nižších súdov. V rozhodnutiach je odôvodnené i to, prečo neoznámenie možného konfliktu záujmov považovali za závažné porušenie pracovnej disciplíny (oznamovacia povinnosť zamestnanca sa vzťahuje nielen na konflikt záujmov, ale už na jeho náznak. Tento príbuzenský pomer mohol ovplyvniť konanie žalobkyne v súvislosti s potvrdením prevzatia textílie.).

15. Dovolací súd dodáva, že z odôvodnení rozhodnutí nižších súdov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu (výpoveď daná žalobkyňou pre porušenie pracovnej disciplíny je platná). Odvolací súd a pred ním súd prvej inštancie odôvodnili svoje rozhodnutia podrobne, spôsobom zodpovedajúcim zákonu. S potrebnou presvedčivosťou vysvetlili tak všeobecné právne úvahy, ktoré mali na zreteli pri rozhodovaní, ako aj individuálne okolnosti preskúmaného prípadu, ktoré boli preukázané dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie.

16. Dovolací súd dopĺňa, že všeobecný súd navyše nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

17. Za procesnú vadu konania uvedenú v § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

18. Ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (R 24/2017).

19. Najvyšší súd dopĺňa, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

20. Námietky žalobkyne po materiálnej stránke smerujú k spochybneniu procesu hodnotenia dôkazov v konaní a správnosti záverov, ku ktorým dospeli súdy.

21. Dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a dovolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má

možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak dovolací súd takúto vadu v posudzovanom spore nezistil.

22. Prípustnosť dovolania z ust. § 420 písm. f) CSP nevyplýva.

23. V danom prípade žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP a namieta odklon od rozhodnutí dovolacieho súdu (3Cdo/71/2003 a 5Cdo/17/2011).

24. Podľa žalobkyne došlo k odklonu od rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3Cdo/71/2003 pri riešení otázky ohľadom skúmania porušenia pracovnej disciplíny. V zmysle tohto rozhodnutia, tak ako i žalobkyňa poukázala, súd môže pri skúmaní intenzity porušenia pracovnej disciplíny prihliadnuť na osobu zamestnanca, na funkciu, ktorú zastával, na jeho doterajší postoj pri plnení pracovných úloh, na čas a situáciu, za ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny, na mieru zavinenia zamestnanca, na spôsob a intenzitu porušenia konkrétnych povinností zamestnancom, na dôsledky porušenia pracovnej disciplíny pre zamestnávateľa, na to, či svojím konaním zamestnanec spôsobil zamestnávateľovi škodu, a pod. Zákon tu ponechával súdu širokú možnosť uváženia, aby rozhodnutie o platnosti rozviazania pracovného pomeru okamžitým zrušením alebo výpoveďou zodpovedalo tomu, či od zamestnávateľa možno spravodlivo žiadať, aby pracovný pomer zamestnanca u neho aj napriek tomu pokračoval.

25. Súd v danej veci vyhodnotil porušenie pracovnej disciplíny ako závažné vzhľadom na prevažujúci pomer okolností svedčiacich v neprospech žalobkyne oproti okolnostiam, ktoré boli v jej prospech (dlhoročný pracovný pomer bez disciplinárneho previnenia).

26. Dovolací súd teda nevidí odklon od tohto rozhodnutia, pretože súdy z neho vychádzali a zohľadňovali pri hodnotení stupňa intenzity porušenia pracovnej disciplíny i skutočnosti svedčiace v prospech žalobkyne, napr. dlhoročný pracovný pomer bez disciplinárneho previnenia (pozri bližšie odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, odsek 71 až 76). Odvolací súd k tomuto navyše dodal, že žalobkyňa sa dopustila závažného porušenia pracovnej disciplíny, čím došlo k naplneniu výpovedného dôvodu a tento spôsob (výpoveď a nie okamžité skončenie pracovného pomeru) ukončenia pracovného pomeru bol zvolený s ohľadom na jej dlhoročný pracovný pomer bez porušenia pracovnej disciplíny.

27. Rovnako dovolací súd nezistil ani odklon od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/17/2011, podľa ktorého je iba závažné porušenie pracovnej disciplíny podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce dôvodom na okamžité skončenie pracovného pomeru a je vecou súdu, aby posúdil, či sa zamestnanec dopustil zavineného porušenia pracovnej disciplíny a o aký stupeň porušenia pracovnej disciplíny ide, pričom nie je viazaný tým, ako zamestnávateľ vo svojich interných predpisoch určité konanie svojho zamestnanca hodnotí.

28. V tomto rozhodnutí sa ďalej uvádza i to, že pri týchto úvahách nie je súd obmedzovaný žiadnymi konkrétnymi hľadiskami, či hranicami, ale berie do úvahy iba špecifiká prejednávanej veci a podporne i platnú judikaturu (ak táto bola prijatá).

29. Nie je zjavné, aký spôsobom sa mali nižšie súdy od tohto rozhodnutia odkloniť, keď s prihliadnutím na individuálne okolnosti daného prípadu skúmali, či došlo k zavinenému porušeniu pracovnej disciplíny žalobkyňou a stupeň intenzity tohto porušenia, pričom z ničoho nevyplýva, že by interný predpis zamestnávateľa považovali nižšie súdy vo vzťahu k právnemu posudzovaniu tejto otázky za záväzný.

30. Prípustnosť dovolania nevyplýva vzhľadom na uvedené ani z ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

31. V danom prípade žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z ustanovenia § 421 ods. 1

písm. b) CSP a za neriešenú otázku považuje „či je závažným porušením pracovnej disciplíny konanie zamestnanca, ktorý vykonáva úkon na základe záväzného pokynu svojho nadriadeného (v danom prípade preberá tovar od dodávateľa), ak na základe pracovnej zmluvy tento zamestnanec nie je oprávnený na vykonanie úkonu, ktorý mu zadal nadriadený“.

32. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine alebo iného predpisu považovaného za súčasť tzv. hmotného práva), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť pritom o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napádané dovolaním (ktoré by pri inom riešení otázky vyznelo inak). Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Pre posúdenie, či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej, a pre posúdenie prípustnosti dovolania nie je pritom rozhodujúci subjektívny názor strany sporu/účastníka konania, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale významný je výlučne záver dovolacieho súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

33. Žalobkyňou zadaná „dovolacia“ otázka nemá znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolaním nastolená „dovolacia“ otázka nemala v danej veci charakter otázky, na riešení ktorej odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

34. Súd oboch inštancií považovali za nepreukázaný súhlas, resp. pokyn nadriadeného na prevzatie tovaru žalobkyňou. Preto táto otázka má len akademickú povahu (nestálo na nej rozhodnutie odvolacieho súdu) bez možnosti ovplyvniť tou či onou možnou odpoveďou na ňu aj výsledok konania v tejto veci.

35. Vzhľadom na uvedené dovolací súd uzatvára, že „dovolacia“ otázka, o ktorej je reč, nemala v prejednávanej veci znaky relevantné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP (keďže šlo v skutočnosti o otázku akademickú), v dôsledku čoho prípustnosť dovolania vyvodzovaná z tohto ustanovenia daná nebola.

36. So zreteľom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobkyne z § 421 ods. 1 písm. b) CSP nevyplyva.

37. Najvyšší súd preto dovolanie žalobkyne podľa ustanovenia § 447 písm. c) CSP (ako neprípustné) odmietol.

38. Výsledok takto skončeného dovolacieho konania zavinila žalobkyňa (§ 256 ods. 1 CSP per analogiam) a žalovanej vznikol voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobkyni však náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, pretože jej v dovolacom konaní žiadne trov nevznikli.

39. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok